

tage i Betragtning. Naar det ærede Medlem har talt om at seie for sin egen Dør, maa jeg sige, at jeg ikke har kritiseret paa en saadan Maade, at jeg har talt om ren eller uren Palm. Det er vistnok paa sig selv, han maa anvende det Ordspog.

Taug: Jeg er enig i den Betragtning, der har gjort sig gjældende her, at det foreslaaede Tillæg ikke kan betragtes som egentlig Dyrtdstillæg, thi der er slet ikke Dyrtd længere. Altsaa, saasnart man holdt paa, at Embedsmændene skulde have Tillæget som Dyrtdstillæg, maatte jeg bestemt stemme imod det. Noget helt Andet er det, om det ikke er rigtigt, hvad der blev gjort gjældende fra det ærede Medlem for Sorø (Alberti), og hvad der ogsaa er blevet gjort gjældende af andre Medlemmer her i Thinget, at Embedsmændene i sin Tid fik Tillæget noget sent, og at det altsaa er en Erstatning derfor, og af det Hensyn vil jeg stemme for, at Embedsmændene faae Tillæget. Jeg kan dog ikke lade være at udtale, navnlig da vi næste Aar staa ved en Revision af hele Lønningsvæsenet, at Demokratiet her i Landet for at blive stærkere, navnlig maa komme ind paa at give, hvad man kalder gode Lønninger, nemlig i Forhold til den Tid, det har kostet Embedsmændene at skaffe sig den Kundskab og Danelse, som Embederne kræve. Noget helt Andet er, om vi ikke have endel Embedsmænd, som kunne undværes, det er et helt andet Spørgsmaal. Der vil gjennemgaaende ikke gaa mere med til Lønningerne end nu, naar de blive, hvad man kalder gode, men vi slippe derimod for adskillige Embedsmænd, idet der, efterdem de døde ud, var adskillige, som meget godt kunde undværes. Ivertimod, hvad man har hørt udenfor og tildels ogsaa her i Salen, tror jeg, at det vilde styrke og ikke svække Demokratiet her i Landet, om vi gavede, hvad man kalder gode Lønninger til Embedsmændene. Det er jo ikke Tid, som skal kræves af vore Embedsmænd baade med Hensyn til Kundskaber og Ansvar, saa maa vi naturligvis igjen lønne dem derefter. Jeg tror, som sagt, at det selv om vi gav noget Tillæg til Lønningerne ved en Revision, efterhaanden ville spare os ikke Lidet, naar overskødige Embeder inddroges.

Solstein-Ledreborg: Eigeoverfor disse Bemærkninger om Embedsmændenes Lønninger og de Motiveringer, hvormed enkelte Medlemmer have søgt at forsvare, at de stemme for disse Lønninger, kan jeg ikke noksom undre mig over, at man paa engang kommer og erklærer, at der slet ikke er Tale om Dyrtdstillæg. Folkethinget har altid holdt meget bestemt paa, at det kun var Dyrtdstillæg og ikke Lønningstillæg, og nu motivere de Herrer deres Afstemning om, hvad de ville give, med, at det ikke er som Dyrtdstillæg. De ærede Medlemmer tage feil, det strider

fuldstændig imod, hvad Folkethinget altid tidligere har holdt paa, det er kun Dyrtdstillæg, og den store Forskjel mellem dette og Tillæget til Skolelærernes Lønninger er den, at hint er Dyrtdstillæg og dette sidste ikke. — Men den nærmere Bevisførelse er ogsaa urigtig. De Herrer sige — jeg tror, at det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, var en af dem, som fremhævede dette —, at der er gaaet endel Aar, i hvilke Dyrtden har hersket, og hvori Embedsmændene intet Tillæg fik, og derfor maa de ogsaa beholde det, endel Aar efter at Dyrtden er forbi. I den Motivering, der findes meddelt i Rigsdags Tidendens Tillæg A. for 1873—74 til det Forslag, som da blev foreslået Thinget, findes med Hensyn til Pengenes Værdi i Værdi den Bemærkning med fede Typer, at Pengene — i dette Tilfælde var det Rigsmønt — 1871 havde $2\frac{1}{2}$ pSt., i 1872 10 pSt. og først i 1873 20 pSt. mindre Kjøbeevne end i Gjennemsnit fra 1867—70, altsaa ikke end i 1870. Paa hvad Tid ere nu Lønningslovene udfomne? Det er netop i Aarene 1870 og 1871. Heraf fremgaar altsaa: Stigningen, den egentlige Dyrtd kan først regnes fra 1872. I 1871 var nemlig Pengenes Værdi kun sunken $2\frac{1}{2}$ pSt. i Forhold til Gjennemsnitsværdien fra 1867—70; den har altsaa været den samme som i 1870, og paa Grundlag af denne Pengenes Værdi bleve Lønningslovene vedtagne. I 1870 og 71, hvor der ikke tales om Dyrtd, udfomne netop Lønningslovene, og paa den Tid lagde man naturligvis de da bestaaende Prisforhold til Grund. Den egentlige Dyrtd begynder først i 1872 i Forhold til de Lønninger, som her er Tale om; vi have jo nemlig kun at gjøre med de økonomiske Forhold her i Landet, som ere fremkomne efter Lønningslovenes Vedtagelse, og først i 1872 ere Priserne flegne med 10 pSt. og i 1873 med 20 pSt. i Forhold til Gjennemsnittet fra 1867—70. Naar kommer nu Lønningstillæget? Lønningstillæget bliver bevilget paa Finansloven for 1875; den Tid, i hvilken der har været Dyrtd her i Landet, og i hvilke Embedsmændene have maattet vente, er altsaa høist de 2 Aar 1873 og 1874. Naar er Dyrtden forbi? Jeg tror ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at man kan regne 1876 for det sidste Dyrtdsjaar; de billige Kornpriser og Forandringen i Konjunkturerne indtræde i 1876, stige i 1877 og navnlig 1878, det er de 3 sidste daarlige Aar. I den Tid have Embedsmændene ikke desto mindre — altsaa i ethvert Tilfælde i Aarene 1877 og 1878 — beholdt det Dyrtdstillæg, som blev afsnødt Folkethinget. Man maa huske paa, at det Dyrtdstillæg, som blev givet, blev ikke givet, fordi Folkethinget egentlig dengang sandt, at det var rimeligt, men for at faae Fred, som et Kompromisforslag; man blev drevet fra Maximalgrænden 2,500 Kr. til 1,600 og 2,400 Rdl., og dette høie Dyrtdstillæg, som altsaa Folkethinget kun har givet for at faae Forlig